

Viata Creștină

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească † Anul IV, Nr. 21 (130)

Vizitați site-ul nostru: poienita.iasi.mmb.ro

26 Mai 2013

Evangelhia și Apostolul

În **Duminica Slăbănogului** se citește Evangelhia de la Ioan 5, 1-15, iar Apostolul din Faptele Apostolilor 9, 32-42.

Sinaxar

Astăzi pomenim pe **Sfinții Apostoli Carp și Alfeu** dintre cei 70; **Sfinții Averchie și Elena**.

Sfinții Apostoli Carp și Alfeu

Sfântul Apostol Carp

Sfântul Apostol Carp († 66) era originar din Troa; a fost unul din cei șaptezeci de apostoli, ucenic și slujitor al Sfântului Apostol Pavel. Acesta vorbește despre el în Epistola a II-a către Timotei (IV, 13). Marele apostol lăsase la el o manta, câteva cărți și niște pergamente pentru care îl roagă pe Timotei să i le aducă la Roma.

Sfântul Apostol Carp a fost pus de Sfântul Pavel episcop în Veria (Turcia). Mulți elini și iudei din Veria au primit botezul prin propovăduirea și mâinile lui. În anul 66, cei rămași în păgânism și în legea mozaică s-au ridicat împotriva lui și l-au ucis. A fost îngropat în aceeași cetate.

Carp a propovăduit și în insula Creta (Marea Mediterană). Acolo a primit în locuința sa pe Sfântul Dionisie Areopagitul. Acesta se încreștinase în urma cuvântării Sfântului Apostol Pavel, ținută în areopag din Atena.

„Și era acolo un om, care era bolnav de treizeci și opt de ani”

” Când vorbim despre slăbănogul care pătimea de treizeci și opt de ani și zăcea pe patul său la scaldătoarea oilor, aflăm la el o comoară mare.

Această comoară nu o găsim atunci când săpăm în pământ, ci o aflăm dacă cercetăm sufletul acestui bolnav. Găsim o comoară care nu constă în aur, argint sau pietre scumpe, dar care este mult mai prețioasă decât aurul și decât toată bogăția. Ea constă în răbdare, în înțelepciune, statornicie și o neclintită nădejde în Dumnezeu.

Bogăția obișnuită este expusă la pândă jefuitoarelor, la mâinile tâlharilor, la viclenia slugilor necinstite, și dacă ea scapă de toate aceste primejdii, totuși, adeseori, aduce proprietarului ei tot felul de nenorociri, prin faptul că ridică asupra lui zavistnici, și pricinuieste furtuni și neplăceri de tot felul.

Bogăția duhovnicească este scutită de toate aceste năpădiri; este mai presus de toate aceste pândituri. Ea nu se teme nici de tâlhari, nici de furi, nici de zavistnici, nici de clevețitori, ba chiar nici de moarte. Prin moarte, ea nu se răpește de la proprietarul ei, ci, mai mult, ea tocmai prin moarte se face proprietatea lui cea mai sigură și îl întovărășește în cealaltă viață; ea se face pentru acela căruia îi urmează un mijlocitor însemnat și îi agonisește îndurarea Judecătorului ceresc.

Această bogăție o aflăm în sufletul celui slăbănog, care zăcea bolnav de treizeci și opt de ani.

Și găsim încă o mare comoară de felul acesta în sufletul lui. Să observăm acum mai de aproape pe acest rob răbdător, precum și pe Domnul cel milostiv.

Treizeci și opt de ani s-a luptat cu o boală nevindecabilă și neîncetat a fost chinat de ea; cu toate acestea, el n-a pierdut răbdarea, n-a lăsat să treacă prin limba lui nici un cuvânt de hulă, și nici nu s-a tânguit împotriva Făcătorului său, ci mai vărtos a suportat pătimirile sale cu multă și nobilă statornicie și spunere.

Poate veți întreba de unde știm noi acestea, fiindcă Sfânta Scriptură nu ne spune nimic despre viața sa cea de mai înainte. Este adevărat că ea ne spune numai că el a fost bolnav timp de treizeci și opt de ani, dar nu adaugă lămurit, că el ar fi fost necăjit, că n-ar fi mulțumit ș.a.

Totuși, Scriptura arată aceasta oricui ia aminte îndeajuns la cuvintele ei și nu le privește numai pe deasupra, în trecut.

Când vezi cu cât de multă umilință vorbește el către Hristos, deși nu-L cunoștea și-L socotea un simplu om, poți chiar de aici să deduci însușirea cea bună a vieții lui de mai înainte. Când Hristos a zis către dânsul: „Voiești să fii sănătos?”, el n-a

răspuns, precum cineva ar putea presupune: „Tu vezi că eu de un timp așa de îndelungat zac de slăbănogie, și mă mai întreb, dacă eu voiesc să fii sănătos? Ai venit poate ca să-ți bați joc de nenorocirea mea?”. El nu numai că n-a vorbit și nici n-a cugetat nimic de felul acesta, ci a răspuns cu toată blândețea și umilința: „Așa, Doamne, voiesc să fii sănătos”.

Dacă el, după treizeci și opt de ani, a fost așa de blând și cumpătat, când puterile trupului și tăria duhului îi erau zdrușcinate de boala cea îndelungată, poți judeca dintru acestea ce caracter blând și bun a trebuit să aibă el la începutul bolii sale și înainte.

Știți cu toții că bolnavii, la începutul suferinței, nu sunt așa de cărtitori ca atunci când boala durează un timp îndelungat, când se fac îndărătnici și adeseori nesuferiți.

Dar cine, după așa de mulți ani de boală, răspunde încă cu așa de multă blândețe și răbdare, învederat este că și mai înainte de patima sa a răbdat cu plăcere și cu supunere lui Dumnezeu.

Aceasta trebuie să o socotim cu mințea noastră și să urmărim răbdarea acestui rob asemenea nouă. Ologirea trupului său trebuie să dea o nouă putere sufletului nostru. Nimeni nu este atât de neputincios și atât de bolnav, încât, socotind patimile cele înfricoșate ale slăbănogului nostru, să nu sufere cu bărbăție și cu curaj toate nenorocirile, până și pe cele mai grele. Nu numai vindecarea slăbănogului, dar chiar și boala sa ne aduce un mare folos.

Vindecarea lui îndeamnă pe toți cei ce aud de ea a proslăvi pe Domnul; iar boala și neputința lui ne întărește și pe noi în răbdare și ne îndeamnă la aceeași râvnă.”

Sfântul Ioan Gură de Aur

Cuvânt la Duminica slăbănogului, în Predici la duminici și sărbători, Editura Bunavestire, Bacău 2005

Cum putem ispăși păcatul avortului

În primul rând dacă persoana care a săvârșit acest grav păcat se simte vinovată, este deja un prim pas. Iar pentru pocăință există în Biserica noastră una din cele șapte Taine - spovedania.

Deci un început necesar este mărturisirea și împlinirea canonului primit de la duhovnic. Canonul este ales de preot în funcție de persoana în cauză, dar este util să cunoaștem că potrivit canoanelor Bisericii, persoanele care au săvârșit păcatul avortului pot să fie excluse de la Împărtășanie pentru 10 ani, alături de cei care au săvârșit omoruri. Deșigur astăzi această regulă nu se aplică cu toată strictetea ei, dar e necesar să înțelegem că **avortul este un păcat strigător la cer**. Epitimia sau canonul nu are un caracter de răscumpărare, ci mai degrabă unul de natură disciplinară, și este în concordanță cu starea celui ce se căiește și este strict individual. Epitimia dată unei persoane nu poate fi în mod automat aplicată și altora. Conteaza și vârsta, și starea de sănătate, pe cât este de îmbisericită persoana în cauză, dar și circumstanțele externe.

În al doilea rând, trebuie să reținem că **nu există nici o "rugăciune după avort"** care ar șterge acest păcat. Chiar și acea rânduială "pentru femeia care leapadă" (din Molitfelnic), în care preotul se roagă pentru iertare și curățare, inclusiv pentru toți cei care s-au atins de dânsa, nu este o rugăciune de dezlegare (păcatul avortului ea nu-l iartă).

Înteruperea lanțului avorturilor

Dar ce s-ar putea face totuși în afara de aducerea unei sincere pocăințe și îndeplinirea canonului dat de duhovnic? Pentru iertare, una din condiții ar fi să nu se repete acest păcat și cele care au îndrăznit să scape de copii, aducând pocăință, să dea naștere altora "femeia... se va mântui prin naștere de fii, dacă va stăruie, cu înțelepciune, în credință, în iubire și în sfințenie" (1 Tim 2, 14. - 15). Din păcate această cea mai sigură cale, pentru majoritatea nu mai este posibilă din cauza vârstei. Dar cei care se pocăiesc de păcatul pruncuciderii,

uneori au copii adulți care, la rândul lor ar trebui să nu mai facă avorturi. Deși e târziu, fie și în a doua generație, lanțul uciderii de prunci trebuie oprit. Mamele mai în vârstă trebuie să facă tot posibilul ca, copiii lor să nuucidă, ci să aleagă viața.

De obicei, viața oamenilor, care și-au ucis proprii copii este marcată de diverse afecțiuni - singurătate, imposibilitatea de a naște alți copii, proble-

me în familie, dificultăți în creșterea copiilor, iar uneori și pierderea lor, pierderea sănătății fizice și mentale, sărăcia. Mulți oameni nu pot scăpa de sentimentul apăsător de trăire a unei vieți fără sens. Toate aceste necazuri pot fi considerate ca o epitimie, pentru ispășirea pedepsei păcatului, iar răbdarea în aceste probleme și necazuri, alături de pocăința adusă din inimă va aduce și iertarea.

Cât de puțin este nevoie pentru a salva o viață!

Există însă și un alt mod de a ne ușura conștiința și a elimina măcar puțin durerea sufletească. În fiecare zi se săvârșesc mii de avorturi și nu

unde va într-un loc îndepărtat, ci alături de noi: în strada de alături, în casa de alături. Mulți dintre cei care merg la clinica de avorturi, o fac inconștient. Unii datorită tinereții, alții din prostie sau din ignoranță. Unora li s-a impus prin diferite circumstanțe, presiuni externe, altora pentru că așa a recomandat o rudă sau o prietenă.

De multe ori într-o situație dificilă nu ne este alături un om care ne-ar spune adevărul, care ar explica situația așa cum este, care să ofere un sprijin moral și poate chiar unul financiar.

O astfel de persoană poate fi fiecare dintre noi. Nu ar trebui să credem că ni se cere prea mult. Adesea este suficient când ne arătăm lipsa indiferenței, dragostea, când explicăm și vorbim despre posibilele consecințe ireversibile ale avortului, care este un păcat de moarte. Uneori este suficient a dona un pachet de scutece, pentru a opri uciderea unui copil. Și nu este vorba doar despre costul scutecelor, ci despre **implicarea noastră în soarta cuiva**.

Imaginați-vă cât de puțin este nevoie pentru a salva o viață umană, și nu doar viața acestui copilăș, dar și a tuturor copiilor săi și a viitorilor nepoți. În epistola Sfântului Apostolul Iacov se spune: "**cel ce a întors pe păcătos de la rătăcirea căii lui își va mântui sufletul din moarte și va acoperi multime de păcate**" (Iacov 5, 20). Și un alt verset "**Izbăvește pe cei ce sunt târați la moarte și pe cei ce se duc clătănându-se la jungchiere scapă-i!**" (Pilde 24: 11).

Evident cel care salvează un copil de la avort, salvează o viață și prin urmare își spală și propriile păcate. Cei care au comis avorturi în trecut, ar putea oferi sprijin moral și financiar celor care vor să facă un avort pentru a-i opri. Și nu doar formal, ci implicându-se cu adevărat în durerea și problemele celui pe care vor să-l ajute.

Și Dumnezeu văzând roadele pocăinței...

Natalia Lozan/ortodoxia.md

Publicație editată și distribuită gratuit de:

Parohia „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil”

Poienita - Protopopiatul Pașcani

Adresa:

sat Hârtoape, com. Vânători, jud. Iași, cod poștal 707578

Concept grafic:

Pr. Marius-Ionuț Tabarcea

Tel: 0745 77 64 56

email: parohia.poienita@yahoo.ro

web: <http://poienita.iasi.mmb.ro>

www.facebook.com/parohiapoienita

